

Bohoslužby v Zábřeze 31.prosince 2015

Lk 2,25-32

Milé sestry, milí bratři, konec roku bývá již tradičně spojen s velikými slavnostmi, zábavou, legrací a podobně. Veliké ohňostroje vítají Nový rok. Proč vlastně takové veliké oslavy? Co slavíme? Konec toho starého, počátek něčeho nového? Pravda, máme často rádi nové věci, rádi se dozvídáme o novinkách, často také mluvíme o novém životě, který chceme začít. Přelom roku, změna letopočtu, to je ideální chvíle, kdy něco nového odstartovat, odsunout to staré a věnovat se nové příležitosti.

Když se nad tím zamyslíme, může to být opravdu zajímavá motivace k oslavám. Jakoby člověk cítil, že potřebuje ten nový start, nový začátek. Podobně jako v mnohých hrách. Už se zamotáte a tak začnete znovu. Je to snadné. Člověk má zase čistý štít, má zase všechny možnosti vymoženosti, tím pádem i větší šanci uspět. Jenže v čem a před kým? Sám před sebou? Před svými blízkými? Kéž by bylo tak jednoduché vše smazat a začít od prvního ledna zase bez poznamenání minulostí. Jenže ono to tak jednoduché není. Velice často brzy po začátku nového přijde vystřízlivění a člověk zjistí, že ho to staré opět dostihlo, jede zase ve vyjetých kolejích, jakoby k ničemu novému ani nedošlo.

Konec starého roku, onen zlom v dějinách, je vždycky příležitost k tomu zastavit se a hodnotit svůj život. Pomineme-li bujaré oslavy příchodu Nového roku, pak je konec toho starého spíše připomínkou konečnosti. Slavíme, protože víme, že jde jen o konec kalendáře. Ale jednou tomu tak nebude. Ve víru oslav to člověk moc nepostřehne, ale s každou takovou slávou se blíží okamžiku, kdy skončí jedna cesta a není moc jasné, co bude dál? Myslím, že podvědomě to každý člověk vnímá. Zejména, když pominou dny dětství a bujarého mládí. Život s každým rokem ubíhá a jednou skončí. To nutí člověka k zamyšlení se nad tím, jaký to život vlastně vede? Co všechno dokázal? Čeho dosáhl? Je ten život naplněný? Někdy si řekne, že má ještě dost času s tím něco dělat. Přijde nový rok, nová možnost opět zápasit o naplnění svých cílů. Jenže i tak času pomalu ubývá. A plány se stále nedaří a nedaří. Ostatně právě konec každého roku je dobrá příležitost, aby se člověk zamyslel nad tím, co se mu podařilo, co se nepodařilo, jak ten rok vlastně prožil? Má příležitosti k vděčnosti, ale také je třeba zpytovat svědomí, je třeba si přiznat mnohé neúspěchy. Byť ne vždy jsou dobře viditelné.

Máme-li před sebou další čas, můžeme si říct, že ještě doženeme, co jsme zatím nestihli. A můžeme přemýšlet nad tím, co nám pomůže k tomu, abychom na konci každého roku byli spokojeni s tím, že ten rok nebyl zbytečným, nebyl ztraceným časem, ale někam dál nás posunul. Můžeme ale také přemýšlet nad tím, k čemu se to vlastně chceme blížit? Oč usilujeme ve svém životě? Podle čeho usoudíme, že je ten rok naplněný, že byl úspěšný? Podle čeho jednou takto zhodnotíme celý svůj život? Můžeme se soustředit na své hodnoty, co jsme vykonali pro druhé, co jsme zařídili dětem, co jsme stihli v práci, kam jsme se podívali, co viděli, četli. Cílů je opravdu spousta a můžeme si na konci roku říkat, že letos se nepodařily a tak to zkusíme v tom dalším. Jistě máme své sny a toužíme jednou po jejich vyplnění. Není na tom nic zlého. Jen možná s každým rokem smutně přiznáváme, že se to letos nepodařilo. Vždyť stále máme co dohánět. A neplatí to jistě jen o našich snech, ale také vztazích. Zejména těch, kde není všechno úplně v pořádku. Jak dlouho se dá usilovat o setkání s dávnými přáteli, jak dlouho čekat na smíření s těmi, kdo se stali z různých důvodů spíše nepřáteli? Zde rok míjí za rokem a často to vypadá, že se nic neděje. Vždy jen zůstává takový nemilý pocit jakéhosi dluhu, který si člověk s sebou nese a nedokáže ho vyrovnat. Tím je jeho každý rok stále nenaplněn. Možná by se nad tím dalo mávnout rukou, ale člověk časem pozná, že to prostě nejde. Nejde nevidět, že ještě něco chybí, něco nestihl, má nějaký ten dluh. Při pohledu zpět na lidský život se takové věci dříve či později vynoří.

Konec roku a začátek toho nového si připomínáme krátce po slavnosti Ježíšova narození. Vlastně je to ještě součást tohoto svátku. V Izraeli měl každý veliký svátek své pokračování v dalším týdnu. Nebyla to jen jednorázová záležitost, ale přelévala se do dalších sedmi dní. Tak je tomu i se svátkem narození Páně. Dnes se dovršuje sedmý den po narození. A tak při rozjímání nad příchodem Ježíšovým se před člověka staví možnost začít nově, začít hezky znovu od počátku. To je evangelium Ježíšova narození. Naplnění tohoto evangelia vidíme v setkání Ježíše, ještě malého miminka, se Simeonem. To byl velice pozoruhodný člověk. Mohlo by se zdát, že mu nic nechybí. Čteme o něm, že byl spravedlivý, zbožný, byl s ním Duch svatý. Co víc by si člověk jeho doby mohl přát? A přesto něco jeho životu stále chybělo. Ještě k něčemu vzhlížel, ačkoliv již jeho dny se pomalu chýlily ke konci. Dostal od Boha zaslíbení a jeho splnění činilo jeho život teprve plným. Když se tak blížil ke konci počet jeho dní, očekával právě na toto naplnění. Stalo se pro něj tou důležitou věcí, podle které posuzoval, zda je jeho život naplněn, zda došel ke svému cíli. Je tedy šťastným člověkem, který před koncem své cesty ve svém chvalozpěvu vyznává, že vlastně už není nic většího a důležitějšího, co by mohl na zemi najít, protože na vlastní oči uviděl naplnění Božího zaslíbení daného nejen jemu, ale i celému jeho lidu.

Naše životy se také těžko brání různému posuzování, poměřování toho, co se podařilo a co ne. Na konci roku jsme tak určitě hrdi na spoustu věcí, které se podařily, zpytujeme pak svědomí nad tím, co se nepodařilo zcela podle našich představ. Každopádně si smíme uvědomovat jednu velice zásadní věc a tou je základ našeho očekávání, to, z čeho vlastně vyrůstá naše očekávání a představa skutečně dobře využitého času během uplynulého roku. Z toho se pak odvíjí i pocit, se kterým se k hranici konce starého a začátku nového blížíme. A do jisté míry z

toho vyrůstá i vztah k tomu, co přichází. Ne vždycky je to pohled pokojný. Přes bujaré oslavy konce starého, přeci jenom to staré má v sobě jakousi jistotu, která se neopouští snadno. Proto má nad tím novým člověk někdy rozpaky. Ostatně vítáme rádi nový rok, i když se toho pro nás zase tolik nemění. My zůstáváme stejní, svět kolem nás je stejný a nakonec ani ty nedostatky minulosti nám nikdo neodpáře a musíme se s nimi i nadále vyláčet. Oproti tomu se moc netěšíme na začátek něčeho skutečně nového co může nastat naším setkáním s Ježíšem či přechodem z tohoto života k životu věčnému. Zde nějak to veliké veselí chybí, i když je to událost pro naše životy mnohem radostnější než přelom letopočtu. Nicméně právě tváří v tvář skutečně novému životu si uvědomujeme prázdnotu našeho života, který nestojí na Kristu, ale jen na nás samotných. Proto možná chybí ty oslavy. Co by člověk slavil? Své vlastní selhání? Své hříchy? Svou zatvrdelost vůči Bohu? To skutečně není nic oslavhodného. Avšak každoroční silvestrovské veselí má i tuto druhou tvář. Můžeme na něm poznávat, že dříve než se v radosti budeme smět setkat s naším Pánem, je třeba onoho sebezpytování vlastního života, hledání jeho smyslu, jeho základu.

V našich životech můžeme mít mnoho plánů, cílů a snů. Můžeme se každoročně nad nimi zamyslet říci si, jak mnoho se nám povedlo. Avšak také můžeme přemýšlet nad jinou věcí. Co Ježíš? Jak se dotkl těch všech našich plánů? Jak se s nimi protly ty plány Ježíšovy? Potkali jsme se vůbec? Znovu se musím vrátit k Simeonovi a jeho očekávání. Potkal Ježíše a mohl v pokoji odejít. Nic dalšího v jeho životě se s tím nedalo srovnat. Možná je to tedy zjednodušený pohled, ale právě od setkání s Ježíšem bychom mohli v hodnocení našeho roku začít. A jím také skončit. Byl to rok žijící z naděje setkání s Ježíšem? Jedno již v jaké podobě, jaké roli. Vždyť Simeonovi stačilo vidět jej jako malé dítě, které toho ještě moc nepředvedlo. Nám by to tak také mohlo stačit. Už je docela jedno, co bude po onom setkání následovat, protože už jen sama Ježíšova přítomnost je splněnou touhou po novém životě, nových cestách a nového setkání s Bohem. Nevěšme tedy hlavu, pokud v tom roce minulém nevyšlo všechno, co jsme si přáli, co jsme chtěli dovést do úspěšného konce, co jsme chtěli stihnout. Náš život přece není naplněn tím, co tak často hledáme ve světě kolem sebe, co hledáme ve vztazích s lidmi kolem nás. Náš život je naplněn tím, že do něj přichází Ježíš, že smíme být nejen svědky, ale přímo součástí jeho díla spásy. Simeon na něco takového čekal celý život. Nám takové setkání může být dáno mnohem dřív, protože Ježíš už působí v tomto světě a jistě se s námi setkal. Pokud jsme si toho všimli, pokud se nás to dotklo, máme i v tuto chvíli veliký důvod k oslavě. Něco nového totiž skutečně začíná. Ne ale s novým odhodláním, novým přemlouváním a snažením. Začíná se skutečně čistým štítem, s odpuštěním našich křivd a silou k odpuštění těm, kdo jsou kolem nás. V tom je pak i ta radost nad koncem starého. Náš starý člověk umírá, naše já odchází spokojené a naplněné, protože se proměnilo Božím dotykem v nového člověka živého z moci Boží. Po našich mnoha nezdarech, neúspěších selháních tak nejsme postaveni znovu na start, ale na počátek dalšího pokračování našeho života. V tom je naše radost na přelomu starého a nového.

Pane Ježíši, přišel jsi jako naplnění všech tužeb svého lidu. Přicházíš i naše životy naplnit tím, co má skutečně smysl. Přicházíš a stavíš na počátek nového života, který smíme žít nejen ze

31.prosince - konec roku

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 01 Březen 2016 12:02 -

svých sil, ale z tvé milosti.

Amen.